

GLAZEN KAST

Ewout van Roon

De wereld is een glazen kast,
dichtbij en toch veraf gebleven.
Ik zie de mensen, hoor hun lach,
en ben daar zonder er te wezen.
Een glas te veel, ik murmel mee,
even in hun geluidenzee.
De wereld is een glazen kast,
dichtbij en toch veraf gebleven.
Ik voel heel even,
een wrange lichte pijn.
Ik ben daar, zonder
er te zijn.

Ik zit nu in mijn glazen kast;
'de stakker die in 't duister tast'.
Verstomd door wat ik zag.
Toch kan het mij niet deren.
De rust in mijn glazen kast,
die wil ik niet keren.

Van vrouwen werd ik zo alleen,
we konden ons niet binden.
De bazen zijn ver heen,
met beleid koud als steen.
Ik ben nu mijn eigen metgezel
en tevens beste vriend.
De wereld is een glazen kast,
dichtbij en toch veraf gebleven.
De angst voor de eenzaamheid
reeds lang voorbij
weet ik met
mezelf te huizen.

Ik zit nu in mijn glazen kast;
'de stakker die in 't duister tast'.
Verstomd door wat ik zag.
Toch kan het mij niet deren.
De rust in mijn glazen kast,
die wil ik niet keren.

Wie kan er liefhebben
als een kind,
zo grenzeloos trouw
en zonder hindernissen?
Mijn zonen, mijn oprecht geluk,
ook weer vandaag.
Verder koester ik wat parels
van ware vriendschap.
En met deze rijkdom
in mijn hart,
word ik door het
mensdom niet getard.

Ik zit nu in mijn glazen kast;
'de stakker die in 't duister tast'.
Verstomd door wat ik zag.
Toch kan het mij niet deren.
De rust in mijn glazen kast,
die wil ik niet keren

Uit ervaring weet ik,
eens stap ik uit de kast.
Morgen of de dag daarop,
komt met de zon de lach.
Volop tussen mensen leven,
al is't slechts even.
Nu heb ik aan mezelf genoeg,
al zit ik in de kroeg.
Wie weet laat ik straks
iemand te gast,
in mijn
warme kast.

Ik zit nu in mijn glazen kast;
'de stakker die in 't duister tast'.
Verstomd door wat ik zag.
Toch kan het mij niet deren.
De rust in mijn glazen kast,
die wil ik niet keren.